

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **N. T.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2015, č. j. 1 A 5/2015 - 29, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 3. 2015, č. j. 1 A 5/2015 – 29, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 1. 2015, č. j. CPR-18616-2/ČJ-2014-930310-V240, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie ze dne 13. 10. 2014, č. j. KRPA-396703-17/ČJ-2014-000022. Uvedeným rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností, ve které současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V rámci odůvodnění této žádosti uvedl, že jeho individuální zájem na ochraně procesních práv významně převyšuje potenciální újmu, která by mohla přiznáním odkladního účinku vzniknout jiným osobám, či potenciální ohrožení důležitého veřejného zájmu. V této souvislosti stěžovatel uvádí, že přiznání odkladného účinku nemůže představovat újmu pro žádné třetí osoby, přičemž si dále dovoluje vyloučit i rozpor takového postupu s důležitým veřejným zájmem, který však stejně nelze stavět do konfliktu se zájmem stěžovatele na spravedlivý proces, spojený se zcela zásadními dopady do jeho života, který jakýkoliv veřejný zájem převyšuje.

Žalovaný navrhl odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat, neboť předmětné řízení o správním vyhoštění stěžovatele bylo vedeno pro jeho protiprávní jednání, spočívající v neoprávněném pobytu cizince na území České republiky. Vycestování cizince z území České republiky je v daném případě žádoucí; přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by bylo v rozporu s veřejným zájmem.

Podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny.

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případně újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS). Toto břemeno, jak vyplývá z žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, stěžovatel unesl, neboť důvody vzniku újmy v kasační stížnosti zdejšímu soudu srozumitelně předeštel.

Stejnou měrou pozornosti je ovšem třeba reflektovat, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá dočasně Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je jinak třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tento postup proto musí být vyhrazen pouze pro výjimečné případy.

Co se týče konkrétních důvodů, o které stěžovatel svou žádost opírá, pak lze shrnout, že stěžovatel argumentuje individuálním zájmem na ochraně svých procesních práv v nyní vedeném soudním řízení, spojeným se zcela zásadními dopady žalobou napadeného rozhodnutí do jeho života.

Nejvyšší správní soud v obecné rovině souhlasí se stěžovatelem v tom směru, že byť je v tomto řízení zastoupen advokátem (jak to požaduje soudní řád správní), k právu na spravedlivý proces nepochybně náleží i jeho právo jako účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem či mu udělovat konkrétní pokyny pro výkon zastoupení. Z tohoto důvodu ostatně přiznává § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žalobě* proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu).

pokračování

Nelze přitom nalézt rozumný důvod, pro který by mělo pro řízení před kasačním soudem platit něco jiného.

Naopak, pokud jde o stěžovatelem tvrzené zásadní dopady účinků rozhodnutí o vyhoštění do jeho života, Nejvyšší správní soud tuto argumentaci nepřijal. Ze správního spisu totiž pouze vyplývá, že na území České republiky stěžovatel přicestoval na základě víza za účelem studia, to (dle tvrzení stěžovatele) z finančních důvodů nedokončil, a proto si chtěl zažádat o další vízum za účelem zaměstnání; vyhoštění by tak pro něj znamenalo konec plánů. Tato tvrzení stěžovatele nelze nyní dostatečně verifikovat; stěžovatel přitom ani nenabídl důkazy, které by jeho tvrzení podporovaly.

I když nelze zcela vyloučit, že by v souvislosti se sístací účinků správního rozhodnutí mohla v tomto případě hrozit újma jiné osobě, Nejvyšší správní soud takovou možnost považuje za nepravděpodobnou (nic konkrétního tomu v posuzované věci nenasvědčuje).

Lze tedy konstatovat, že první dvě podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou splněny, neboť lze důvodně usuzovat, že prodloužením setrvání stěžovatele na území ČR nemůže jiným osobám hrozit nepoměrně větší újma, než ta, kterou je ohrožen stěžovatel, nebudou-li účinky předcházejících (soudních i správních) rozhodnutí sistovány.

Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v *rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Stěžovatel především nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu; byl sice vyhoštěn z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, zdejší soud však v konkrétních skutkových okolnostech tohoto případu neshledal důvod, pro který by ve stěžovatelově dočasném setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí o jeho kasační stížnosti musel být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem. Bez významu přitom není ani fakt, že předmětná věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.) a doba, po kterou budou sistovány účinky rozsudku krajského soudu (potažmo rozhodnutí žalované) tak bude jen krátká.

Z uvedených důvodů proto zdejší soud podle § 107 s. ř. s., ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s., kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění měla *ex lege* odkladný účinek, přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se fakticky dočasně obnovuje zákonný odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nicméně Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu